

[Poul Westergaard.]

Men jeg tror, at hvis der overhovedet skulle være en mulighed for, at dette ting kunne nå et resultat, så må noteudvekslingens tid være forbi, der er udvekslet skriftlige noter nok. Så må dette tings ansvarlige partier — og det vil de jo alle sammen helst gerne være — først og fremmest tale sammen og prøve at forstå hinanden. Det har vi altså indtil dette tidspunkt ikke mødt noget der tyder på at tinget er i stand til, men vi håber, at det vil være tilfældet.

Formanden:

Jeg henstiller, at medlemmerne dæmper deres indbyrdes samtale.

Birgit Busk (U):

Nu er det efterhånden ved at være en uge siden, finansministeren præsenterede afgiftsbuketten og hvad dermed fulgte, og vi er ærlig talt ikke kommet mange centimeter videre siden da. Ord har vi hørt, ord, ord, krav og trusler, ændringsforslag, tillægsbetænkninger, og hvad ved jeg. Jeg kunne godt tænke mig nu på dette tidspunkt at stille folketinget dette spørgsmål: kan vi være det bekendt, og hvad er formålet i grunden? Er det et valg, man ønsker, og i så fald, hvem skulle dette valg gavne? Jeg kan ikke få øje på det. Nå ja, det kan måske gavne et eller to partiers Galluptal, men så vidt jeg har forstået sagens rette sammenhæng, drejer det sig ikke om at styrke sine Galluptal, men derimod om at styrke det danske samfund, det samfund, som vi har fået ansvaret for den 4. december sidste ar.

Måske har nogle glemt det, men jeg gør opmærksom på, at ca. 90 pct. af den stemmeberettigede del af befolkningen satte krydser på stemmesedlerne den 4. december. Disse 90 pct. kunne tyde på, at vælgerbefolkningen i det mindste kendte sit ansvar. Så synes jeg, det er tragisk, at folketinget ikke gør det. Nej, ikke hele folketinget, men i hvert fald 27 ud af de 179. Jeg tør næsten garantere for, at de mennesker, der sørgede for, at disse 27 personer kom ind i dette ting,

stemte på disse 27 i tillid til, at de kunne rette den hældende vogn op, og ikke i håbet om, at de ville vælte den helt i afgrunden. Det er nemlig det, de 27 er ved at gøre.

Overalt i folketinget, hvor man møder en af de 27, hører man, at regeringen er ved at begå selvmord. Jeg vil gerne spørge hr. Glistrup, hvordan det rent juridisk ser ud for den, der hjælper med til et selvmord. Og for at blive i terminologien kan jeg ikke med min bedste vilje se, at der tale om noget selvmord; der er tale om, at fremskridtspartiet giver regeringen et nakkeskud.

Det er sagt til bevidstløshed i denne ugelange debat, at problemerne ikke løses gennem et valg; de udskydes bare til gavn for ingen og til skade for alle. Jeg finder det i høj grad sørgeligt, at hr. Glistrup og hans partifæller i dette ting på så kort tid er blevet smittet af taburetkløen, så de er klar til at kaste sig selv, deres idealer og især deres vælgere og deres vælgeres tillid over bord. Hr. Glistrup kan nemlig godt tro mig, når jeg siger, at det ikke skyldes et håb om snarlig socialisering af Danmark, at så mange vælgere stemte på hans parti, tværtimod. Og det vil hr. Glistrup også kunne finde ud af, hvis han giver regeringen det nakkeskud, som han har overvejet frem og tilbage om han skulle affyre.

Regeringens lovforslag må igennem, medmindre folketinget kan være tavse tilskuere til, at Danmark bliver kørt bankerot.

Hilmar Baunsgaard (RV):

De få bemærkninger, jeg havde tænkt mig at fremsætte her, vil jeg tilføje et par bemærkninger i anledning af den tale, hr. Knud Jespersen holdt heroppe for et øjeblik siden. Jeg gør det, fordi det altid kalder på en ret stærk indre reaktion hos mig, når en kommunist står op og skal forsvare dansk folkestyre.

Jeg siger dette, fordi det virker ejendommeligt på en, der tror på folkestyret, at opleve, at man kan betjene sig af de midler, som hr. Knud Jespersen og hans parti har betjent sig af i disse dage, der jo er gået